

ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν μετρούμεν χρόνον
εις τήν γήν τῶν Παρθενῶν...

Ἐνθακόσα τέσσαρα καί χίλια
ποῦ δά' βροῦν λαοί με πειραχίμα.

Τῶν ἡρών μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολῦ.
Γράμματα καί συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτώ φράγκα εἰς ναὶ μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἄνω μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τέλεπῃ
ὅτι παλοῦμεν ὄματα Ῥωμοῦν ἀνάλλεπῃ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ἔπος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν ἐὰ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἄκτῶ καὶ δέκα τοῦ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ὠραίον, ζεστοῦ καὶ κρύου.

Ἄκτακόσα πενήντα καὶ ὀκτώ,
ξαναχάσκω με στόμ' ἀνοικτό.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

δὲν τάδε εἰς τῆς δόξης του καθημένον τὸν θρόνον
καὶ τὰ τὸ γλῶσφι γλαυρωδὸς ὁ γλύπτης ὁ Φειδίας;

Π. — Εἶδες καὶ σὺ τοῦ Γαλατοῦ
τὸν φόνον τὸν φρικώδη,
ποῦ τὴν ὁδὸν τοῦ Κολωνοῦ
ἐσήμασε ἄστυ πόδι;

Δὲν ἄκουσες πῶς ὄμιλον
τῶν Ἀχαιῶν οἱ ποῖροι,
καὶ πρὸς συζήτησιν καλοῦν
τὸν κάθε κοινοκοισοῦρη
νὰ πῆ καὶ αὐτὸς τὴν γνώμην του περὶ τῆς Ἀφροδίτης,
καὶ συνεντεύξεις γίνονται μαζὶ με τὸ παιδί της;

Εἶδες ὅποια δράματα
μᾶς συγμνοῦν τραγὰια;
Ἰδιόβασες τὰ γράμματα
τοῦ Νίνα τὰ σπουδαία,
ποῦ τόσην ἐπρόκαλεσαν συζήτησιν καὶ οἶλον
μικρῶν τε καὶ μεγάλων;

Καὶ πάλιν δὲν σ' ἐράνησε με πῶς χροαῖν ἑλπίδων
ἢ γῆ τῶν ρωμαϊσίδων;
Καὶ σὺ δὲν ἐμακάρισες τὴν γῆν τῶν θερμοαίων,
ποῦ σοβαρὸς τὴν ῥοινας
καὶ ἀπὸ τοῦς ῥόπους της γεννᾷ τὰ κίλη τῶν πολέμων,
τὰ κίλη τῆς εὐρήνης;

Δὲν ἐσυζήτησες καὶ σὺ μ' ἀπὴ τὴν κοινογία,
ποῦ ἔχασες τὸ Πόρτ' Ἀρθόρη καὶ τὴν Ἰαπωνία,
καὶ γὰρ τὸν Νίνα συζήτηε καὶ γὰρ τὴν Ἀφροδίτην,
ἐυλόγηε συμπολίτη;

Δὲν σ' ἔτερψαν τὰ σχολία γλωσσῶν ἀγαλιωτών;
ἢ φιλέδ δὲν σ' ἐπυρολόγησε δασκαλιῶν ἑρῶτων;
Λέοντες ἐβροχηθήσαν, μὰ καὶ λέονταν σκόμιοι,
ὡ σοεὶ ἀναξυφρομυγες νεκρῶν Πινδάρων θυμοί,
τίνα θεῶν, τίς ἦρωα, τίς ἄνδρα κελαιθρομῶν;
μ' αὐτοῖς τοῖς ἄδλοισ τῶν Ρωμηῶν βεβαίως θ' ἀπαυθῆσαι.

Δὲν εἶδες διον τὸ κοινὸν
τὰ τρέχη, τὰ συμφέροται
πρὸς τὸν ἀργίον Κολωνόν,
ἐνθ' ἀηδῶν μινθροται
βίσιαις ἐπὶ χλωραῖς
τῆς τόσιαις συμφοραῖς;

Λεῖτε καὶ νῦν, τῶν Ἀθηνῶν
δογῶντες τροβαδοῦροι,
νὰ ψάλλωμεν τὸν Κολωνόν
καὶ ἐκεῖνο τὸ κομποροῦ,
ποῦ τοῦ δασκάλου τοῦ κλειστοῦ
τὸν βλον ἐπερμίσειε,

Καὶ πάλιν τὸ Ρωμαῖκο δὲν εἶδες τῶν συγχρότων
νὰ χάνεται γιὰ σκάνδαλα καὶ αἱμάτων τραγωδίας;

και την κυβαν Γαλανοῦ
καυρῶς ἐτραυματίσας.

Τὰ τῶν πολέμων σχόλια πρὸς τὸ παρὸν ἀφήσωμεν
κ' εὐθὺς ἀναφύσσομεν
τὰ τραύματα τοῦ Νίκα,
ποῦται γεμάτα γλῶκα,
κ' ἔλατε νὰ περισσάμε 'στὸν καρφῆν τῆς ὄρας
μὲ σκάνδαλα συζυγικά, μὲ Λάρας, μὲ Παρθούρας.

Τάδε και σὺ, βρε μάσκαρᾶ,
τὰ δράματα τὰ τρομερᾶ,
γιατὶ τὸ στοματικὸν σου καθύλου δὲν ἀνοίγεις,
καὶ μετὴν βουβαμάρα σου μὲ σκῆεις και μὲ πνίγεις:

Φ. — Τάδε τὸ δρᾶμα τὸ φοβερὸ κ' ἴδιος ὁ νόσθ μου φρῖνται...
τὸν Γαλανό, τὸν Λίσκαλο, κ' αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτη.
Τάδε τὸ δρᾶμα τὸ φοβερὸ και τὸ κορμὶ μου τρέμει,
τάδε μ' αὐτὰ τὰ μάτρα μου....

Π. — Πι λές, μορῆ βερῆμη;
Φ. — Εἶδα τὸν Νίκα, Περικλῆ, τὸν Κόντε δηλοῦσι,
ποῦ τὸν τιμῶν οἱ πρῶτοι.

'Στὴν Ἀφροδίτη τὴν Ἀρχὴ γοναιστὸ τὸν εἶδα
μὲ μάτρα σὰν γαρῖδα,
κ' ἔκονα τέτοια νὰ μιλῆ:
βάλε φαρμάκ' ἐστὸ γαλλί,
φαρμάκωστον τὸν γέρο,
τὸν πρῶτο μαρβαλίερο.

και πάρ' ἐμὲ τὸ νερὸ παιδι και τῆσο παλληκάρη
νὰ σὲ χορταῖνὸ ζάχαρι, μόσχο και κουκουναίρι.

'Ενθ' τοιοῦτον ἔκρατο θερμὸν ἔξαμολογεῖ
και τὴν Ἀρχὴν ἐφιλόγισαν οἱ φιλογεροὶ τὸν λόγου,
νὰ σου κ' ὁ γέρο-Γαλανός,
ὁ Θεωδωρῆς ὁ τρανός.

Δὲν ξέρεις πὼς ἐκράμαξα σὰν εἶδα τὸν Ὀθέλλο
μὲ τὸ στακτὸ καπέλο.

'Εγὼθιοσε περιφανῆς ἀπο μαυρὸ ταξεῖδι,
ποῦ τελευταῖος ἔβαιμα μὲ τὸν Κωνσταντινῆ.

Π. — Δουτὸν;
Φ. — Ἐπῆγε, Περικλῆ, κ' ἐσιπάθῃ κατὰ μέρος
ὁ Γαλανός ὁ γέρος,
και μόνος ἐκρυφθῆτε μετόπισ' ἱστοπλοῦτας
τοῦ Νίκα τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰς ἑξατοπορίας.

Μεγάλα δὲ κατὰ θυμὸν και φρένας ἐμεμῆμιζε
κ' ἔκονα κ' ἐκινθῆριε:
"Αἰ! Ἀφροδίτη μου κυρᾶ,
πὼς εἶσαι μ' ἀρνας σιληρᾶ,
και κἄνεις ἀπιστίας
και μὲμολιας δαστείας;

'Εγὼ γὰρ σὲ ταξείδενα κ' ἀνέβηκα σὰς Ἄλλεις,
και σὲ σποδὸς κὸλπουσ τὸς ἀβροῦς,
ποῦ κρῶθουν τόσους ἀθναυρούς,
τὸν Κόντε περιδάλπει.

Γὰρ οἱ σούλαις ἔφαγα τὸν Γερμανὸν και σούλαις,
γὰρ σὲνα ἴπῃρα κ' ἰστὸ ἴπῃρας και γρῆσινα δὲν μοῦπτες.
'Επῆρα και 'στὸ Μόνεχορ,
κ' ἐν τούτοις ἀλάμνεχορ
μ' ἀρίνας γὰρ τὸν Νίκα...
ποῦ ἀρῆλοιο σὲ βρῆσαι!

'Εγὼ γὰρ σὲ ταξείδενα τὰ ὄρῃσι, κ' μιλῆσο,
και τῶσι νόμισ και θεμοῦσι γὰρ σὲ τὰ κορβαλίεσο.
Πὼς τὴν ἀγκλῆν παρατεῖς τὸν γέρο-Κορδοῖνη,
τοῦ φροτωθέντος και αὐτὰς μὲ δάκνον ταξείδεῖν;
ἐγὼ γὰρ σὲ ταξείδενα μὲ τὸν Κωνσταντινῆ,
ποῦ παρ' ἀλλῶν ἔλειρε νὰ χάσῃ τὸ παιδί του.

Τὸν ἀνδρα ἔξεχασες σκληροῖ,
τὸ πρῶτο τὸ καμάρη σου;
'Ἀλημονῆσες και πατερᾶ
πὼς ἀήμισα γὰρ χάρι σου;

Ἐπτεν αὐτὰ κ' ἐδήμοσα
και φιλῶς τὸν Ἐυρπὸλοῖ,
και 'στὸ ἔστυγαί ὀμιση
κ' ἔβγαλε τὸ πατόλι,
και μᾶμῃ και μὲπομῃ τυροβολεῖ,
κ' ἀμέσως πᾶστον κάτω
τὸν Κερκεραῖον σεβσταλί
κ' ἀνῖο ντὴ πασάτο.

Π. — Ἀλήθεια τὸν ἐδοκίμασε;

Φ. — Τὸν ἀπόκτισας, Τὸν εἶδες;

Π. — Τὸν εἶδα ποῦ τὸν ἔβαλοστον ἀπῖνω σὲ ἀνῖδες,
κ' ἔκρεγαν φίλοι κλαίοντες και τίποτιες τὰ στήθη
κ' ὀλοφρημὸς ἤκονεσο μεγάλος 'στὸς Κορραῖτες,
ἀπόταν—ὁ τοῦ θαύματος!—ὁ Νίκα ἀνεστήθη
κ' ἀμέσως ἀνεχώρησε κ' ἔπῃγε 'στῆς Λουκάτες.

Π. — Μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρε Φασουλή, δὲν σὲ καταλαβαῖνω
και μήτε μὲς 'στὸν λόγου σου τὸ νόημα δὲν μταῖνω.

Φ. — Εγὼ λαλῶ μὲ σύμβολα, λαλῶ μὲ παρομῖαις,
μὰ τὸ μραῖο σου φαίνεται τοσοῦτ' ἐξ ἀνῖμας,
και δὲν ἔμπορεῖς, ζωτιόβολο, τοὺς λόγουσ μου νὰ τοῦώσης
γιατὶ σοῦ λειπει γνώσις.

Π. — Τὸν περιόουστον λαὸν δοξάζω τοῦ Κυρίου...

κ' ὁ Θεωδωρῆς ὁ Γαλανός εἰ ἴγῃκα 'στὸ τέλος;
Φ. — Ἐρικλοκῆσθη 'στὴν ἔδδν τῆς Τρίτης Σεπτεμβροῖου
και μὲ τὸν κοπαντινῆ τοῦ βογγοῦσε σὰν Ὀθέλλο.
'Αν ἐρατῆς, βρε Περικλῆ, και γὰρ τὴν Ἀφροδίτην,
τὴν ἴπῃραν και τὴν ἔλεισαν μὲς 'στοῦ Δρομοκαίτη.

Π. — Ὁ Κόντες ἔργου λουτὸν;

Φ. — Φεύγει τοὺς φίλους του λυτὸν,
κ' ἂν θέλῃς, Περικλιέτο μου, κἄνεια ρουσαφενάκι,
νὰ στείλῃς γραμματάκι
καιγορραμμένο και κομμένο μὲ φράσεις κινεμάταις
'στὸν Λούκα τὸν Πρωθυπουργό, ποῦ μένει 'στῆς Λουκάτες.

Ὁ Κόντες ἔργου λουτὸν
τοὺς τόσους φίλους του λυτὸν.

Τὸν εἶδα τοῦτον ποὺ μὲν μὲν ἀπὸ τῆς Τατιάνα,
τὸν εἶδα καὶ τὸν ἑκουσὰ νὰ λήθῃ τέτοια λόγια.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἔκαμα γὰρ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος!...
γαμὰ, παιδιά, κοουρόστρια, καὶ τῶρα κοουρασμένους
τὸν κάθε φίλο χαιρετῶ, τὸν κάθε μίο κἀρο,
καὶ σὺς Κορφούς βαλιδόμου ἰγάνη νὰ φρονιάσω.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἔκαμα... τοὺς ἄλλους μου καμάρασα...
ἐγὼ καὶ Σούλων καὶ Στρατὸν Ταμεία σὺς ἰσπάρωσα,
καὶ ἔκαμα τὸν Σιμόπουλον μὲ ἰσπαρῶν νὰ γράφω
πρὸς δίον τοὺς προσφύροντας γὰρ τὴν καινοῦσα σιάρη.

Τυπὸστιακαὶ καὶ πᾶσι τῶρα σὲν ἐπέλεια,
μὰ μὲ μὲ τοὺς Βασιλεῖς ἐμείνα σὲν Ἀεκέλια,
καὶ μὲ κυρίους μου γνωστὸς καὶ μὲ γνωστὸς κυρία:
ὡς σὺς Δελφούς ἐξέδραμα διὰ τῆς Σ. Στρατηγίας.

Γραμὰ πόλλ' ἔκοιρασε καὶ τὸ ταξίδι τοῦτο,
μὰ ἴσθαινα γὰρ τὸν Όλο,
ποὺ διευθύνει μὲ μαλὸ
σπουδαῖον Ἰσπιτοῦτο.

Μὲ τὸν ἦσο, μὲ τὰ ρῶτα
τόσων φίλων ἐπισκέψεις,
ὅπου πάντα σὲν ἰδρῶτα
θὰ ρὲ κἀνον νὰ μουσέψω.

Τις τὰς, σὲν πόγια κρότοι,
καὶ τραγῶματα σὲν Ἀσπὴ,
καὶ φρονιάς καὶ μπλιετῶρα
καὶ θυμοὶ γὰρ ρουφειάρα.

Μὰ τί κόπους ποὺ τοὺς εἶχα... γύμνα μὲρ ἀπάνω κάτω,
καὶ ἔβαλα καὶ τὸν Μινιστρο, ποὺναι μὲς σὲν Κοουολάτο,
καὶ συντάξη καὶ νὰ στείλῃ
δικαιοῦσαι σὲν Πόλη,
καὶ νὰ πῆ πῶς σὲν Σαντίσκα καὶ σὲν γῆν τῶν Μακεδότων
ὄν θὰ βῆ μὲ ἕνας μόνον
ἰδικὸς μας κατεῖνας,
νὰ σὺχῶρη καὶ ὁ Σουτῆρας.

Μὰ τί κόπους ποὺ τοὺς εἶχα... κάθε τόσο εὐφρενὸς...
μὲ ἐπροσκίλεσαν μὲ μὲ καὶ μὲς σὲν Ἡλεκροῦδ,
καὶ μὲ ἔπλησαν σὲν βαρῆν γὰρ νὰ δῶ καὶ ἐγὼ τὸ ρεῦμα...
πλὴν καὶ ὁ Ναθαχος ὁ Ἰσμιλ μὲ ἐπροσκίλεσε γὰρ γέμια.
Κόπος φροβερὸς καὶ τοῦτος μὲς σὲν ἄλλας τῆς φρονιάς,
νὰ πηγαῖης ἄρον ἄρον καὶ νὰ τρῶς σὲ Ναθαχιδές.

Τι κόπος δὲν ἐτράβησα καὶ πόσας συγχρήσεις!...
 μὲ τὸν Ζαήμεν ἄρχισα ἐὰν συντηρήσεις,
 κ' εἰς δὲλα ἄσφυκώσαμε, κ' ὡς τῶρα μόνον σ' ἔνα,
 τῶν βοσκοσίμων τῶν γαϊδῶν, δὲν συμφρονεῖ μ' ἔμενα,
 γηαὶ καθέντας σύμμαχος ἀπὸ τοῦ δασυήους
 θέλει κ' οἱ φίλοι του παχέως
 μέσα σὲ γαίτας τῆς Ἀρχῆς
 νὰ βίωκον βοσκοσίμων.

Καὶ τί καὶ τί δὲν ἔκαμα... κ' ἐξήστραφα κ' ἐβρόντησα,
 γὰρ Μίοντες καὶ Μίνιλιχες ρυθήμερον ἐφρόντισα,
 γὰρ θώρακας θωρακιστῶν, γὰρ γὰρ τηλεβόλα,
 καὶ Στρατιγὸς ἐπρόβαλα καὶ Νάισαρχος κ' ἀπ' ἑλα,
 κ' ἐρῶντικα τοῦ Θεοδοσῆ μὲ τῆν «Ἡμερησία»
 γηαὶ φωνάζει πὼς κ' ἐγὼ δὲν ἔγνα θυσία.

Δούλος πιστὸς ἐφάνηκα σ' ἀγαπημένο κόμμα,
 τὸ τίλατον ποῦ μοῦδωσαν δὲν τόκωρη σ'ὸ χῶμα.
 Τοὺς Γιββελίους ἤρωσα μαζί μὲ τοὺς Γουέλφους
 κ' ἐχόρτασα τῶν μὲν καὶ δὲ τῆς ἀδελφαικῆς κοιλίας,
 κ' ἀφῆκον τὸν Σιμόπουλο κ' ἔλους τοὺς συναδέλφους
 τῶν φίλων νὰ τελεῖωσαν τῆς εὐκόλαις δουλείαις.

Ἄφρησα καὶ τὸν Λομβάρδο σ'ὸν δασυήους του νὰ πῶση,
 κ' ἀπ' ἑδῶ κ' ἀπὸς νὰ παύση κ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ μεταθῆση,
 κ' ἔκαμε καλά κ' ὁ Νίκας τραγουδῶς νὰ σκοπιθῆ
 γὰρ νὰ μὴ μεταθεθῆ.

Καὶ σ'τὴν τόσην μου τὴν λήξιν
 μούφρανα κ' αὐτὴν τὴν λήξιν
 τῆς Συνόδου τῆς Ἐκτίστου, τῆς ὁποίας ἤμουν ἤρωσ,
 γὰρ νὰ τὴν προσυπογράψω κ' ἔνα νὰ τῆς δώσω κύρος.

Καὶ μὲ πόνον καὶ μ' ὀδύνην
 τὴν ὑπέγραψα κ' ἐκίνησα,
 μὰ πολὺ κορυφίστηκα
 καὶ κορυφιστότηκα.

Μὰ τί κόπος, μὰ τί κόπος... πρεῖς φορὰς ἀν' ἰδεμί τους...
 ἔνας κινεῖται κ' ἄλλος βγαίνει,
 μὰ σοῦ τόκωρα τὸ κρῖτος
 οἷν ρωλοῖ τὰ πηγαίη.

Εἰς τὰ χέρια σας ἀφῆκον τὴν Ρωμαικὴν φελούκα,
 καὶ σηκώσατε σ'τῆς πλάταις
 τὸν Προδυνπουργὸ τὸν Κόντε, τὸν Προδυνπουργὸ τὸν Δούκα,
 νὰ τὸν πῶτε σ'τῆς Ἀουκίτες.

Π.— Ἄρμ' ἀκουσε τί κόντενε μὲ πύθη, πατριώτη,
 κ' ἐκείνος ὁ Γεώργιος, θωρακιστὴς κρῖτης;
 ὁ Στάλος ὁ τῶν Βρετανῶν ἱστέε μὲν ὀβίδα
 κ' ἐκίνησε παρ' ἑλλάδα
 βροτὴ μὲ μὲ κ' ἀνάβει
 κοπιὰ πρὸς τὸ καρ' ἴβι.

Κ' ἂν ἔσκαζε, κ' ἰσχυτέρα φαντίσου φουκαρῶ,
 τὴν τόση συμφορᾶ.
 Ἄρτιο, θὰ φωνάζαμε, Ρωμηῶν θωρακιστῆς,
 σὺταν γραφτὸ μ' Ἑγγιλέκωας ὀβίδες νὰ φωντίζης.

Φ.— Μὲ κωηγὸς ἐπήγανα νὰ πρῖσω τρεμπουράδα,
 κ' ἐκεῖ σὸν τῆμα κ' αὐτὰ
 εἶπα σ'ὸν φίλους δυνατῆ:
 φαίνεται πὼς ἐξήλεγον μὲ τὴν θωρακοβαρίδα,
 κ' ἔσαν πὼς ἀμολόρησαν τὴν κούρτα κατὰ λάθος...
 αὐτοὺς εἶπα πὼς μ' ἐμαῖς ἔχον μεγάλη πάθος.

Κ' ἀκούετε καὶ μάθετε,
 γενναίος πηρομάχος,
 ὁ Στάλος μας πὼς κἀθεταί
 σ'ὸν Ἄγγλων τὸ στομάχι.

Καὶ ὁδὸ μαστῶνας μας νὰ δοῦν, τῆς «Κίχλιας» καὶ τῆς
 «Κίσοιας»
 σ'ὸ κῆμα νὰ λικνίζονται,
 τότε τοὺς πρῖνον λίσσας
 κ' ἀμέσως δαμιονίζονται.

Τι κρῖμα ποῦ χροῖμαμε
 πὼς ἤϊδαν ἑδῶ πέρα...
 τὸν θάρολό μας βρῆκαμε
 μ' αὐτὴν τὴν Ἑγγιλέρα.

Βεβαίως ὁ Γεώργιος τοὺς κύνησε σ'τὰ μάχη,
 κ' ἐπίτηδες ἀμολόρησε γὰρ νὰ γενῆ κορυμάχη.
 Μὰ μήπως καὶ σ'ὸ Φάληρον μὲ τρομερὸ τορπίλη
 καὶ βάρκες καὶ βαρκαρόνδες ἀγρίως δὲν ἠπτελεῖ,
 καὶ παρ' ἄλλων ὀβονάζει σ'τὰ γυναικία μπάχη
 κ' ἀπὸ τὸν φόβο κέρωσαν λογῆς λογῆς φωντίζη;

Σὴρ μὰ παρὸ ἐπίτηδες τὰ κάνουν δίχως ἄλλο.
 Π.— Κ' ἐγὼ γ' αὐτὸ, βρε Φασουλή, ποσὸς δὲν ἀμφιβάλω.
 Φ.— Ἐμπρός, μὲ τῆς ὀβίδες σας τοὺς Στάλους μας κενεῖτε,
 ἔξορμε τὰ τερέπτα σας, τὴν κλάρα ποῦ τὴν πῆτε:
 Μ.— Περιφρονούμε τὸν Τζὸν-Μπουτὶ τὰ κητὴ καὶ θαλάσσια.
 Φ.— Ἐπίτηδες σ'ὸν Ἀστανὸ θὰ πάνε γὰρ γυναικία,
 γηαὶ βεβαίως θ' ἀκουσαν κ' ἐκ φήμης ἔξορον δίαι
 πὼς ναυμαχοῦν τοὺς δονατικούς οἱ τῶν Ἑλλήκων Στάλοι.
 Π.— Πᾶμε λοιπὸν νὰ φέγωμε καὶ βλέτω μὲν ὀβίδα,
 κ' ὄρεσε κερπασίας, Φασουλή, μὲ μὲ παιηροσάνδα.

Καὶ καρπόσαις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄουμένως τώρα φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ κοινῶ
 πὼς βρῆκαν τὰ ποιήματα τοῦ Πι Συνδοσιῶ,
 μ' ἔφαρον μεγαλόστομον, μὲ λαθρον λοισμὸν,
 καὶ μὲ πατρίδος ἀδοτήμα καὶ μ' ἐνθουσιασμόν.

